

Respectiv
Michel Zévaco
Seria Aventurile lui Ragastens

Borgia

Regele Cersetorilor - Tribulet

Regele Cersetorilor - Curtea Miracolelor

Printesa Rayon d'Or

Doamna în alb, doamna în negru

*

Seria Royal de Beurevers

Nostradamus, regele întinericului

Frumoasa Fiorinda

*

Seria Marchiza de Pompadour

Marchiza de Pompadour

Rivalul regelui

*

Seria Roland Candiano

Puntea suspinelor

Amantii Venetiei

*

**Seria Buridan, eroul de la
Turnul Nesle**

Regina Blestemată

Elixirul dragostei

Myrtille

Turnul Nesle

*

**Seria Cavalerul Hardy de
Passavant**

Saint-Pol

Temerarul

Paul Feval
Seria Cocoșatul

Cocoșatul vol 1 - Tinerețea

Cocoșatul vol 2 - Lagardere

Cocoșatul vol 3 - Cavalcadele lui
Lagardere

Cocoșatul vol 4 - Mariquita

Cocoșatul vol 5 - Triumful dragostei

Seria Fiul lui Lagardere

Sergentul Belle Epee

Ducele de Nevers

Eugene Sue

Misterele Parisului vol 1

Misterele Parisului vol 2

Cavalerii de Malta

Flamuri Negre

Salamandra

Marchizul

Stânca diavolului

Secretul lui Martin vol 1

Secretul lui Martin Vol 2

Ponson du Terrail

Regele Țiganilor

Regina Țiganilor

Parisul misterios vol 1

Parisul misterios vol 2

Seria Rocambole

1-Moștenirea misterioasă vol 1

2-Moștenirea misterioasă vol 2

3-Clubul vafeților de cupă vol 1

4-Clubul vafeților de cupă vol 2

Jules de Grandpré

Cartouche regele hoților vol 1

Cartouche regele hoților vol 2

Michel Zévaco

Regina Isabeau

Autor: Michel Zévaco

Titlu original: La reine Isabeau

Titlu: Regina Isabeau

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2017

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN: 978-973-701-559-4

Capitolul 1 Negustorul

O dimineață însorită de iunie.

Se pare că această zi e o mare sărbătoare, altfel nu se explică de ce, cele o sută de clopote ale Parisului lui Charles VI răsună puternic făcând să umple cerul orașului cu vocile lor de bronz sau de alamă, și de ce, de-a lungul străduțelor întunecate, strâmte, șerpuitoare, se revarsă o mare de oameni.

Numai că, privindu-i mai de aproape, iată ce poți vedea:

Bătrâni, femei și copii fug înnebuniți, scoțând strigăte de deznădejde. Animale cu fețe de oameni, cu frunți înguste, ochii injectați de sânge, puși pe omor, îi urmăresc pe cei dintâi scoțând strigăte de moarte.

Și peste această viziune de coșmar, din care răsună strigăte de îndurare, plânsete, gemete, înjurături, blesteme și amenințări, se aud aclamații puternice:

— Burgundia! Trăiască Burgundia! Dominate de scrâșnetul formidabil al bestiiilor dezlanțuite: „Ucide! Ucide! Moarte lui ARMAGNAC!”

Și totuși e o dimineață însorită de iunie.

În palatul reginei: ne aflăm într-o cameră secretă, bine luminată de sfeșnicele ce poartă lumânări de ceară parfumată, deoarece obloanele și perdelele sunt trase, închise ermetic. O cariatidă gigantică sprijină cu ușurință, cu umerii săi puternici, o ușă de fier. Asta înseamnă că nimeni nu poate intra fără permisiunea statuii.

Pe un divan, pe jumătate culcată, Isabeau de Baviere, regina Franței.

Cineva bate la ușă într-un anumit fel. Însuflețindu-se, fără a aștepta nici un ordin, statuia deschide ușa, după care își reia poza nepăsătoare.

Pe ușă a intrat ca un vârtej o tânără vioaie, care freamătă toată. Are ochii negri, fermecători, plini de viață și luminați de o inteligență remarcabilă.

— Ei bine, de Giac? o întrebă Isabeau, sculându-se.

În mod familial, tânăra care tocmai a intrat se instalează pe divan și, cu volubilitate, gesticulând tot timpul, începe:

— Tocmai am discutat cu domnul de Giac, soțul meu. S-a întors, mai bine zis, se va întoarce azi. Devine neliniștitor, doamnă.

— Blestem!... Ducele ăsta mizerabil nu se va schimba niciodată! Îmi va scăpa mereu, chiar și atunci când cred că am pus mâna pe el. Trebuie să te apăr, frumoasa mea!... Nu trebuie să las să ți se răpească iubitul de către prima venită!...

— Vă aștept ordinele, doamnă. Dacă ați luat această afacere în mâinile voastre sunteți, presupun, tot atât de interesată ca și mine.

Și doamna de Giac ieși tot atât de furtunos pe cum intrase.

Isabeau se întoarce spre martorul nepăsător al scenei și-i ordonă:

— Vino cu mine, Sacrament.

La care Sacrament răspunse liniștit:

— Prea bine, doamnă.

Cam la aceeași oră, stă la umbra unui platan plantat la intrarea dinspre Saint Germain-le-Vieux, un cuplu fermecător, ilustrând pe deplin tinerețea, frumusețea, dragostea. Ea are șaisprezece ani, suplă, delicată, frumoasă!... Atât de frumoasă, încât ți se taie răsuflarea, cu pletele blonde și ochii de azur, în care pare că se oglindește cerul întreg. El, abia a împlinit douăzeci de ani, zvelt, grațios, adorabil în timiditatea-i tinerească și totuși mândru și foarte elegant în costumul său de catifea, puțin cam șifonat totuși.

Puțin mai departe, o bătrână, guvernanta, fără îndoială: tenul palid, ochii aproape închiși și cu un surâs viclean.

Cei doi îndrăgostiți se despart.

— Ai încredere, iubitul meu Milon, jupânul Mercerot, tatăl meu, mă iubește mult, așa încât, atunci când îi voi spune că mor dacă nu voi fi a aceluia pe care inima mea l-a ales, va consimți să mă căsătoresc cu tine.

— Cerul să te audă, Flore, scumpă floare a inimii mele, și Milon de Talazar, lângă tine, va găsi paradisul pe pământ.

Cele două femei se îndepărtează, luând-o pe strada Orberie. Milon de Talazar le urmează, veghind de la distanță asupra iubitei. După ce au făcut câțiva pași, bătrâna întreabă:

— Deci crezi că poți conta pe jupân Mercerot?

— Vai! I-am spus asta lui Milon pentru a-l liniști, buna mea Simonne. Dar oare voi îndrăzni?...

— Ți-e teamă. Vrei să vorbesc eu în locul tău?

— Ai face asta, buna mea Simonne?

— Îți sunt aproape ca o mamă... Haide, e lucru hotărât, voi vorbi în locul tău.

Ajunse în strada Barillerie, intrară curând în incinta palatului, de unde, luând-o printr-o galerie, ajung la palatul judecătorului regal, aflat lângă camera de comerț. Sunt acum pe strada Galilée, care e locuită de negustori, în majoritate evrei.

Cele două femei pătrund prin ușa ultimei case.

Singură cu stăpânul ei, jupân Mercerot, Simonne, credincioasă promisiunii făcute, îi împărtășește acestuia dorința fiicei sale.

Încă de la primele cuvinte, jupân Mercerot își îndreaptă trupul, pe care până atunci îl ținuse în mod voit gheboșat. Brusc, izbucnește: degetele-i lungi și descarnate o apucă pe bătrână de gât, o răstoarnă peste masă și, cu o voce bubuitoare, îi strigă în urechi:

— Ah! Nemernico! M-ai trădat... Ar fi trebuit s-o prevăd!... Ce n-ai face tu pentru aur?... Hai, mărturisește, vrăjitoare, sau te strâng de gât... Cât ți-a dat frumosul ăsta? Mărturisește, cățea!... Cât?

— Cinci monezi de aur, gâfâi bătrâna.

— Aha!... E o sumă frumușică!...

— Ce om! bolborosește Simonne, tremurând toată. Credeam că mi-a sunat ceasul.

Jupân Mercerot s-a mai liniștit. Acum e calm.

— Mulțumește-i Sfintei Fecioare că încă mai am nevoie de tine, spuse el pe un ton rece, altfel ți-aș fi smuls limba și ți-aș fi scos ochii, ca să te învăț să nu te mai amesteci în treburile altora.

Amenințarea e reală și Simonne știe asta. Dar stăpânul i-a spus că încă mai are nevoie de ea. Asta-i de ajuns pentru a o face încrezătoare. Și pe un ton de familiaritate pe care numai ani lungi de serviciu – sau poate o complicitate misterioasă – ți-l dă, spuse:

— Oricum, dorința fetei nu-i chiar atât de nesăbuită după cum pare. E la vârsta când se poate căsători. Și dacă l-a ales pe acel gentilom, baronul Milon de Talazar, înseamnă că trage la rasă nobilă. Ea se crede fiică de burghez... Asta n-o împiedică să fie și contesă: contesa de Somberton, femeie puternică în țara ei, în Burgundia. Și dumneata știi prea bine că Flore de Somberton nu ți-e fiică... Dovadă este faptul că n-ai crescut-o ca pe o fiică de negustor, ci ca pe o tânără din nobilimea cea mai înaltă... Nici chiar diavolul nu s-ar fi gândit la asta!... Ah! Cât ești de șmecher, jupân Mercerot!

— Deci, pot conta pe tine?

— Răspunsul este că voi veghea de-acum și mai mult. Este și în interesul meu.

Jupân Mercerot și-a reluat masca sa de negustor umil. O aprobă dând cu blândețe din cap și conchise:

— Hai, du-te la fiica mea și fă-o să înțeleagă că trebuie să renunțe la căsătoria asta.

— Alerg, răspunse vrăjitoarea cu o bucurie sinistă. Și se strecoară pe ușă ca o viperă.

Jupân Mercerot o urmărește cu privirea, cu un surâs livid pe buze:

„Du-te, vrăjitoare“, își spune în gând, „du-te și slujește-mă cu credință. Când va sosi timpul, știu eu cum să scap de tine.“

În acel moment, Simonne își încetinește fuga. Și ea se gândește:

„În afacerea asta, care va aduce o adevărată avere, care o să fie partea mea?... E limpede că jupân Mercerot va aranja în așa fel încât să fiu păgubită... Slavă Domnului că nici eu nu sunt o proastă... În ce privește ideea jupânului Mercerot... Ei bine! Dar... e simplu: eu voi fi aceea care o voi pune în aplicare... așa încât tot profitul va fi al meu... așa este drept.“

Aceste gânduri o făcură să se oprească pe pragul ușii:

— Mai am ceva să-ți spun, pot să-ți spun?... Dacă-i voi spune fiicei tale cele ce mi-ai spus, e în stare să moară.

— Crezi?

— Lasă-mă să fac ceea ce cred eu de cuviință... Mă însărcinez să aranjez totul cum e mai bine.

Jupân Mercerot ezită o secundă și consimți:

— Fie, fă cum crezi că e mai bine.

Un licăr de triumf se aprinse în ochii bătrânei.

Jupân Mercerot intră în camera sa și, cu capul aplecat, cu o figură întunecată și gânditoare, începe s-o străbătă de-a lungul și de-a latul. Din timp în timp se oprește și murmură:

— E în stare să moară!

După câteva minute, coboară într-o pivniță slab luminată de o torță fumegândă. Într-unul din ziduri se cascadează o deschizătură mare și, în lumina slabă, contemplă câțiva saci pântecoși. Își înfundă mâinile în monezile de aur și le face să cadă în cascade zornăitoare.

„Se spune despre mine că sunt un zgârcit, un cămătar... Așa și este. Dar ceea ce este și mai sigur e faptul că toată această bogăție a făcut din mine un om puternic. Mai am puțin și averea mea va face ca un duce, prinț sau rege să fie obligat să țină seama de mine. Atunci voi fi stăpân... Stăpân absolut... Și toți vor trebui să se plece în fața mea.“

Capitolul 2

Omul cu obrazul însângerat

În după-amiaza aceleiași zile, la intrarea pe Petit-Pont, stând nemișcat în fața unei clădiri sinistre, înțesată de tot felul de turnuri – clădire numită Petit-Châtelet – un gentilom pe fața căruia se citea cel mai adânc dispreț, contempla scena sălbatică pe care am descris-o anterior. Uneori disprețul îi era înlocuit de dezgust și în priviri i se putea citi revolta și mânia. Lângă el era plantat un individ uriaș, fără îndoială, scutierul acestuia.

Cuprins brusc de panică, uriașul scutier se aruncă în mijlocul mulțimii și dispăru ca un șobolan uriaș. Cât ai clipi din ochi, nu mai era de găsit. Stăpânul său nu observase nimic deoarece, chiar în acel moment, o mână osoasă îi atinse umărul și o voce tăioasă îi spunea la ureche:

— Asta e ziua ororii și a spaimei. Acum și aici domnește moartea și focul. Deasupra noastră se află trădarea și lașitatea... De ce? E simplu: fiindcă Isabeau și Jean de Burgundia vor să domnească aici ca stăpâni absoluți... până când vor domni împreună peste Franța și Burgundia reunite.

Și misteriosul burghez își sublinie spusele cu un hohot de râs sardonice.

— Ah, te recunosc acum. E inutil să-ți ascunzi figura.

— Am vrut să vă anunț că, în cazul în care aveți nevoie de mine, mă găsiți în strada Gaillart. N-aveți decât să întrebați de *omul cu obrazul însângerat* și primul om întâlnit vă va arăta unde locuiesc... Haide, seniore de Passavant, haide. Știu că sunteți puternic și viteaz, dar... dacă vreți s-o răzbuțați pe Roselys, moartă din cauză că a fost otrăvită de Isabeau¹ și Jean Sans Peur², amintiți-vă că trebuie să fiți fără îndurare.

La aceste cuvinte, trăsăturile fine ale seniorului de Passavant deveniră livide. Se clătină și închise ochii, ca și când inima i-ar fi fost sfâșiată de o durere insuportabilă. Când își reveni, burghezul dispăruse.

Atunci, rămase nemișcat, ca o statuie vie a durerii. Și, când ochii săi, fără lacrimi, aveau o fixitate cumplită, în sufletul său suspina: „Roselys, vrăjitorul nu avea nevoie să evocă amintirea ta. Moartă, Roselys, ești totdeauna vie și adorată în inima mea“.

Pe chip i se întipărise o hotărâre nestrămutată și, pipăindu-și centura de care se afla atârnată o spadă grea și un pumnal puternic, își spuse, ca o sfidare extremă:

„Între noi doi, Isabeau!... Între noi doi, Jean Sans Peur!...“

Și, cu pași hotărâți, se îndreptă spre pod. Dar își aminti imediat de scutierul său și constată că acesta dispăruse. Se opri și începu să-l strige:

1 - Isabeau de Bavière (Isabela de Bavaria), regină a Franței (1371-1435). Fiică a lui d'Étienne II, duce de Bavière. Căsătorită cu Charles VI, a fost de mai multe ori regentă. A trecut de la Armagnac la burgunzi și a predat Franța englezilor, prin tratatul de la Troyes, în 1420.

2 - Jean Sans Peur = Jean fără Frică, duce de Burgundia, fiul lui Philippe Viteazul și nepotul regelui Jean cel Bun, născut la Dijon în 1371. Energic și violent, încă de când a devenit duce (1404) a intrat în conflict cu Louis, duce de Orléans, pe care l-a asasinat în 1407. Căpetenie a partidei Burgunzilor, a cucerit Parisul după lupta de la Azincourt, datorită trădării lui Perrinet Leclerc. După câțva timp de la aceasta, au fost făcute câteva tentative de împăcare cu Delfinul (viitorul Charles VII). La rândul său, Jean de Burgundia a fost asasinat pe podul Montereau de oamenii Delfinului, în 1419. (n. t.)

— Hei! Hei! Brancaillon!... Unde ești, caraghiosule?

— Aici domnule cavaler, se auzi o voce smiorcăită de alături.

Cavalerul îl privi ținând pe cel pe care-l numise Brancaillon. Uriașul părea pradă unei spaimе teribile. Dinții îi clănțăneau, sudoarea îi șiroia pe frunte, ochii săi bulbucăți cercetau împrejurimile cu o expresie îngrozită. La această apariție, Passavant izbucni în râs, murmurând:

„Dumnezeule! Îmi dau seama!... L-a recunoscut pe vrăjitor, bietul de el!”

Și, cu glas tare întrebă malițios:

— Ce ai de tremuri așa?

— Nu l-ați recunoscut? bolborosi Brancaillon.

— Pe cine?

— Omul care v-a vorbit... Burghezul ăla înfoclit.

— Și cum naiba puteam să-l recunosc, animalule? De-abia i-am zărit vârful nasului.

— Mie mi-a fost de-ajuns și atât. L-am recunoscut imediat... E el, domnule.

— Care el?... Hai că ți-ai pierdut mințile.

— Omul orașului!³

— Și de ce ți-e frică, imbecilule? Nu tu vei muri, după câte mi se pare.

— Vai, nu, domnule, dimpotrivă...

— Vrei să spui că *tu vei trăi*?... Bineînțeles, nu ai de ce te teme atâta timp cât sunt cu tine, fiindcă *eu sunt cel care va muri*!

Lucru ciudat, această explicație fantastică îl liniști pe Brancaillon. Dându-și un pumn puternic în cap, acesta exclamă:

— Triplu tâmpit ce sunt!... E adevărat, trăsni-m-ar! Dumneavoastră sunteți cel care va muri... *Mortul care nu moare niciodată!*

— Ei vezi! spuse serios Passavant.

Și păși pe pod.

În acel moment, individul care își spunea „omul cu obrazul însângerat” ieși dintr-un ungher. Fața îi era de această dată descoperită și pe obrajii săi slabi și osoși se afla o cicatrice în formă de mână, ale cărei cinci degete, destul de vizibile, erau de un roșu aprins.

Urmări cu privirile statura înaltă a cavalerului care, fără grabă, se îndrepta spre Cité⁴, și îndreptându-și statura sa înaltă, cu mâna întinsă într-un gest de amenințare, pe un ton profetic, izbucni:

— Jean Sans Peur, pedeapsa e în fața ta... se apropie!

3 - Omul orașului - Călaul Parisului. (n.red.)

4 - Cité - leagănul Parisului - insulă pe Sena. Aici se află catedrala Notre-Dame de Paris, Palatul Justiției, Prefectura Poliției. În această insulă s-au pus temeliiile Parisului. Orașul, care în vremea lui Cesar se numea Lutetia, era locuit de *Parisii*, cei care mai târziu au dat numele capitalei Franței. (n.red.)

Capitolul 3 Întâlniri

Pe la orele cinci după amiază, Milon de Talazar, iubitul Florei, tocmai ieșea dintr-o casă aflată în colțul străzii Calandre cu strada Barillerie, aflată aproape de intrarea din fața sudică a Palatului, intrare pe unde am văzut că intrase Flore și Simonne.

În acest moment, din strada Orberie fășni un bărbat care, dus de spaimă, din câteva salturi rapide, străbătu distanța destul de scurtă care separa strada Orberie de strada Calandre. Ajuns în colțul acesteia din urmă, se năpusti pe ea fără nici cea mai mică ezitare și lovi puternic cu capul spatele lui Milon de Talazar.

Dintr-un salt tânărul se întoarse, cu mâna sprijinită pe mânerul spadei, gata să o tragă din teacă. Bărbatul care alergase de mama focului se opri, tresări de spaimă, și bolborosi:

— Nu mă dați pe mâna lor, tinere gentilom...

În spatele lui se putea auzi în mod distinct strigătele care îl urmăreau:

— Opriți-l! Opriți-l! Moarte lui Armagnac!

Fără să piardă nici o secundă, Milon de Talazar îi arătă ușa pe care încă n-o închisese.

— Intrați.

Era și timpul. Zece soldați purtând însemnele casei de Burgundia, invadară strada. Cel ce părea că le este șef, cu toate că nu purta nici o uniformă, îl întrebă pe Milon de Talazar unde dispăruse fugarul. Acesta, foarte amabil, le arătă prima stradă la stânga. Șeful năvăli în direcția arătată, urmat de cei zece soldați.

După ce banda dispăru în strada Savaterie, strada pe care tocmai le-o arătase, Milon de Talazar deschise ușa. Omul care fusese fugărit ieși și, spuse cu o voce fornăită:

— Mi-ați salvat viața, domnul meu. Numai să se ivească ocazia și veți vedea cum Robin, care mai este poreclit și Șmecherul⁵, nu uită niciodată binele sau răul care i s-a făcut.

— Sfatul meu este, spuse Milon, să te refugiezi de-aici pe podul Saint-Michel cât timp cei ce te urmăresc au luat-o de acum pe drumul Saint-Eloi.

5 - Erau numiți astfel cei care cerșeau în uniformă și pretindeau că primiseră în război răni care îi împiedicau să muncească. Li se mai spunea și burghie. (n.a.)

În timp ce vorbea, ochii săi examinau individul pe care tocmai îl salvase: omul era înveșmântat în niște zdrențe care cu greu erau ascunse de o manta găurită, sfărțecată și ea, și care era ridicată în partea din spate de o spadă uriașă.

Cu un gest negândit, Milon de Talazar se scormoni în buzunar și scoase un scud pe care, roșind, îl strecură în mâna lui Robin Șmecherul.

În aceeași clipă, un gentilom se apropie și, descoperindu-se politicos în fața lui Milon de Talazar, îi spuse:

— Norocul a făcut să fiu martorul scenei în care ați salvat pe acest nefericit de sălbaticii care-l vâna. Permiteți, domnule, ca Hardy, cavalier de Passavant, să ia parte la acțiunea dumneavoastră generoasă?

Roșu, ca un vinovat prins asupra faptului, Milon de Talazar îl salută cu multă grație pe cavalier și, cu vocea-i caldă și cu o modestie fermecătoare, îi răspunse:

— Domnule, fiți sigur că în orice circumstanțe s-ar găsi, Milon, baron de Talazar, se simte deosebit de onorat să fie secundul unui asemenea gentilom care este cavalerul Hardy de Passavant.

Cavalerul îi mulțumi cu un surâs și, la rândul său, puse o monedă de aur în mâna fugarului. Văzând că acum în palmă-i strălucesc două monezi, acesta-și plecă fruntea și câteva lacrimi îi alunecară pe obrajii brăzdați de cicatrici.

— Milon de Talazar, Hardy de Passavant... Pe sfântul Robin, sunt două nume pe care nu le voi uita până la moarte.

Din câteva salturi ajunse până la Universităte. O bandă se îndrepta spre el, în dezordine, urlând aceleași amenințări și strigăte de moarte. În spatele bandei, o femeie alerga grăbită: vârsta nu i se putea ghici, era acoperită de zdrențe, cu părul despletit, ochii răătăciți și mersul împleticit. O biată creatură care-și pierduse rațiunea din cauza loviturilor soartei. Ochii lui Robin Șmecherul priviră spre nebuna care părea înveselită de tot acest zgomot. Rămase ținut pe loc, cuprins de o emoție adâncă, și murmură cu o voce înfundată:

„Doamna de Somberton!... Mama Florei Mercerot!...”

Urmând mulțimea dezlănțuită, nebuna trecu podul și intră în Cité fără a-i acorda nici cea mai mică atenție. Robin se îndepărtă cu pași, de-acum grei, cu umerii încovoiați ca de o puternică greutate... ca de o puternică remușcare, poate.

În acest timp, după multe complimente și felicitări reciproce, Passavant și Talazar își văzură fiecare de treburile sale. Adică Passavant își continuă plimbarea întreruptă, în timp ce Talazar se postă în colțul străzii Calandre, în fața intrării în Palat, hotărât, după cum se părea, să nu se miște curând de acolo.

Cam pe la aceeași oră, o litieră cu perdelele lăsate ieșea din strada Tannerie. În fața ei mergeau trei călăreți îndepărtând mulțimea care se împrăstia, murmurând numele acestora cu un respect amestecat cu teamă:

— Domnul Le Veau de Bar, noul comandant al jandarmilor din Paris; seniorul de Giac, credinciosul reginei Isabeau; căpitanul Héliion de Jacquerville, prietenul călăilor. Trei burgunzi turbați.

În dreptul portierei din dreapta călărea un al patrulea gentilom învăluit în întregime într-o mantie cenușie, având fața mascată.

În litieră, rezemată cu nepăsare de pernele de catifea, se afla Isabeau de Bavière. Râdea, arătându-și dinții ca niște perle strălucitoare, în timp ce vorbea cu Jean Sans Peur, așezat alături de ea.

Ducele, uitând pentru un moment disprețul său obișnuit, părea că nu are altă ocupație decât aceea de a face curte reginei.

Așezată în fața cuplului de temut, doamna de Giac privea și asculta într-o poziție care păstra eticheta cea mai deplină.

În apropiere de Grand-Châtelet, chiar în fața Grand-Pont, litiera se opri.

Seniorul de Giac se apropie. Adresându-i un gest pe furiș soției sale, care-i răspunse cu o clipire de înțelegere, spuse cu voce tare:

— Iată-ne la Châtelet, doamnă. Ne întoarcem, așa cum a fost plănuțit?

Și Isabeau, căreia îi fusese adresată întrebarea, răspunse:

— Mi-am schimbat planul... Să mergem până la podul Saint-Michel.

Dar deja Jean de Burgundia se pregătea să coboare. Cuvintele reginei avură efectul unei lovituri de măciucă. Își reveni repede, și spuse cu o voce în care se simțea revolta:

— Nici să nu vă gândiți la asta, doamnă!... Uitați că toată lumea, chiar și regele, habar n-au că mă află la Paris?... Gândiți-vă că cineva ne-ar putea recunoaște, și atunci...

— Oh! Duce, îl întrerupse Isabeau, cum credeți că ar putea să ne vadă cineva? Suntem baroane în întuneric. De altfel, înainte ca toate aceste lupte să ia sfârșit – fiindcă ar cam fi timpul să se termine – vreau să văd cum se distrează poporul meu.

Și, fixându-l cu o privire de o seriozitate stranie:

— Rămâneți cu noi, Jean de Burgundia... Dacă nu vreți să cred că sunteți așteptat în altă parte.

În acel moment un călăreț se apropie de litieră și bătu ușor în portiera din dreptul ducelui, a cărei fizionomie se limpezise într-un surâs cam galben. Dădu puțin de-o parte perdeaua și întrebă scurt:

— Ce se-nțămplă, Malâtre?

Într-o secundă, acesta-și dădu seama de situație, se aplecă și strecură câteva cuvinte la urechea stăpânului său, care-i răspunse:

— Imediat ce-l vor prinde, caraghiosul să fie spânzurat fără nici o judecată.

Aceste cuvinte, pronunțate cu voce tare, sunt destinate fără îndoială urechilor tuturor. Adevăratul ordin îl dă imediat mai apoi, într-o șoaptă imperceptibilă. Buzele parcă nici nu i s-ar fi mișcat. Și totuși regina și confidenta sa schimbă o privire rapidă.

Ducele lăsa să cadă perdeaua și Malâtre porni în galop.

Acum litiera se îndrepta la pas spre pod. Jean Sans Peur își reluase poza sa bucuroasă, făcându-i din nou curte reginei, care surâdea enigmatic.

Capitolul 4 Isabeau atacă

La capătul unei ore întregi de așteptare, care i se păru ucigător de lungă, Milon de Talazar avu în cele din urmă bucuria să o vadă apărând pe cea pe care o aștepta. Flore, fiindcă despre ea era vorba, era însoțită de Simonne. Aceasta nu avea cum să-i deranjeze pe îndrăgostiții noștri. Dar în urma celor două femei se putea observa silueta cocârjată a jupânului Mercerot. Și asta-l tintui pe loc pe baron.

Neliniștit, o întrebă din priviri pe iubita sa. O văzu pe aceasta iradiind de o bucurie imensă. Surâsul pe care i-l adresă era plin de promisiuni fericite. Se simți plin de fericire.

Trecând prin apropierea sa, bătrâna Simonne îi strecură câteva cuvinte pe furiș. Vești bune?... I-a recomandat prudență?... Pe drept cuvânt, nu știm prea bine. Tot ce știm este faptul că tânărul a plecat ca un nebun, abia ținându-se să șopăie pe stradă și să nu-și strige în gura mare fericirea.

Cele două femei se îndreptau spre Universitățile. Trecând prin fața Bisericii Saint-Barthélemy, se încrucișară cu litiera care duceau pe Isabeau și Jean de Burgundia. Nici nu le păsa de asta, de altfel, poate că nici n-o văzură.

Când jupân Mercerot ieși la rândul său din zona Palatului, fu acostat de omul pe care ducele îl numise Malâtre, și căruia îi dăduse un ordin misterios. Jupân Mercerot făcu cale întoarsă în cea mai mare grabă, uitând să le avertizeze pe cele două femei. Și Malâtre îl urmă. Amândoi intrară și se închiseră în locuința din strada Galilée.

În acest timp, Flore și Simonne, ajunse în fața podului Saint-Michel, văzură că nu mai sunt urmate de jupân Mercerot, și se opriră.

Chiar în aceeași clipă, din strada Orberie (care mergea de-a lungul Senei, de la Petit-Pont până la podul Saint-Michel) ieși o femeie. Era acea nebună, a cărei vedere îi provocase o vie emoție lui Robin. Nebuna, pe care acesta o numise doamna de Somberton și care, după cum tot el susținea, era mama Florei.

Nebuna zări cele două femei. O sclipire de răutate i se aprinse în ochii-i de obicei lipsiți de orice expresie.

Se îndreptă glonț spre ele și începu să țipe:

— Săriți! Ucigașii!... Hoții!... Săriți!... Săriți!...

Încerca să strige chemarea cea mai convingătoare de a ridica masele. Și deodată, amintirea strigătelor auzite aproape peste tot îi trecu prin mintea-i dezechilibrată și cu o voce pătrunzătoare începu să urle:

— Pe Armagnac... Pe Armagnac! și surâdea, înveselită evident de găselnița sa.

La aceste strigăte, bestiile – care se pare că se găseau peste tot pentru aceste ocazii – irupseră din toate colțurile, gata să sfâșie.

Într-o secundă, cele două femei se văzură înconjurată de o mulțime dezlănțuită, spumegândă. Dar lucru straniu, neluând-o în seamă pe bătrâna care se opunea cu vitejie, furia lor se abătu asupra tinerei.

Și mulțimea, scandând silabele ca și când ar fi strigat o lozincă, vocifera înveselită:

— Pe Armagnac... Pe Armagnac!... Pe Armagnac!...

Și chiar în acest moment, litiera reginei se oprise în fața podului. Isabeau, cu o voce plângărească tocmai spunea:

— Simt că mă sufoc aici... De Giac, scumpa mea, dă puțin la o parte perdelele.

Odată îndepărtate perdelele, regina respiră mai ușurată și spune nepăsătoare:

— Duce, ce înseamnă strigătele astea?

— E vorba de un biet copil pe care brutele astea vor să-l maltrateze.

— Ei și! surâse disprețuitor Isabeau, lăsați-l s-o facă! O Armagnac... înseamnă un dușman mai puțin.

— Nu-i vorba de o Armagnac, doamnă... este...

— Este fiica jupânului Mercerot, negustorul de la Palat, o știu, i-o tăie Isabeau devenită deodată glacială. Am spus bine: o dușmancă.

— Ei bine, doamnă, izbucni ducele care se ridicase în picioare, vă spun că nu voi permite să se împlinească acest asasinat mârșav.

Și, cu o lovitură violentă, deschise portiera.

Calmă, cu atât mai înfricoșătoare în calmul său, regina îi porunci: